ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Θέσεις για τη μορφωτική, εκπαιδευτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Συμβολή στην πολιτική καμπάνια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ΘΕΣΗ 1: Παιδεία ολοκληρωμένης γνώσης και καλλιέργειας απέναντι στη λογική των αποσπασματικών «δεξιοτήτων» και καταρτίσεων. Η εκπαίδευση πρέπει να παρέχεται το σύνολο των αναγκαίων πολιτιστικών, καλλιτεχνικών και αθλητικών δραστηριοτήτων οι οποίες είναι αναγκαίες για την ολοκληρωμένη ανάπτυξή τους. Αντιλαμβανόμαστε τις δημόσιες δομές εκπαίδευσης ως ευρύτερο μορφωτικό κέντρο για τις εργατικές και αγροτικές περιοχές, ένα κέντρο πολιτισμού και για τη νέα γενιά και για τους γονείς τους, ένα συλλογικό κοινωνικό αγαθό που ανήκει στην ίδια την εργαζόμενη πλειοψηφία.

Ριζική αλλαγή των προγραμμάτων σπουδών και βιβλίων, που θα καλλιεργούν τη στέρεη γνώση του κόσμου και την κριτική σκέψη έναντι της αγοραίας λογικής των δεξιοτήτων, του λειτουργικού αναλφαβητισμού, του ανορθολογισμού, της θρησκοληψίας και του σκοταδισμού. Αναλυτικά προγράμματα που θα καλλιεργούν τη μορφωτική ελευθερία και τον σεβασμό στην εθνική και πολιτισμική διαφορετικότητα των εκπαιδευόμενων.

ΘΕΣΗ 2: Παλεύουμε για ενιαία εκπαίδευση: Δίχρονη προσχολική αγωγή-εκπαίδευση, ενιαίο δωδεκάχρονο σχολείο, ενιαία Πανεπιστημιακή εκπαίδευση και δίκτυο επαγγελματικών σχολών, μετά το δωδεκάχρονο, εντός της, για όσα επαγγέλματα δεν απαιτείται πανεπιστημιακή μόρφωση.

Διεκδικούμε παιδεία που ενώνει θεωρία και πράξη, χωρίς πρώιμη και αναγκαστική ειδίκευση, με την υποχρεωτικότητα να ξεκινάει από τα τέσσερα χρόνια της ζωής ενός παιδιού και να ολοκληρώνεται στα δεκαοκτώ. **Ενιαία πτυχία, με συνολική εποπτεία των γνωστικών αντικειμένων στην ανώτατη εκπαίδευση, ενάντια στον κατακερματισμό με τους κύκλους της Μπολόνια.** Η ενιαία δομή επιτρέπει το συλλογικό σχεδιασμό της εκπαιδευτικής πράξης προς όφελος των πιο αδύναμων κοινωνικών ομάδων, τον περιορισμό του ανταγωνισμού και την εξάλειψη των ταξικών και εξεταστικών φραγμών. Το διπλό δίκτυο εκπαίδευσης (γενική – τεχνική εκπαίδευση) και η εσωτερική θεσμική διαφοροποίηση της εκπαίδευσης (δημοτικό-γυμνάσιο- λύκειο) ή προπτυχιακές-μεταπτυχιακές σπουδές, λειτουργούν στην κατεύθυνση της μορφωτικής επιλογής προς όφελος των ανώτερων κοινωνικών ομάδων.

ΘΕΣΗ 3: Εκπαίδευση για όλους χωρίς ταξικούς αποκλεισμούς ή άλλες διακρίσεις, σε όλη τη διάρκεια της ζωής, με δυνατότητα ελεύθερης πρόσβασης σε κάθε βαθμίδα της

Διεκδικούμε εξασφάλιση μέτρων ενίσχυσης αυτών που έχουν τις πιο αδύναμες ταξικές, μαθησιακές αποσκευές. Στόχος της ενιαίας εκπαίδευσης είναι «να μαθαίνουν» όλα τα παιδιά κι όχι να πιστοποιήσει ποια δεν μπορούν ώστε να τα αποκλείσει. Οι εξετάσεις κατάταξης, απόρριψης, μέτρησης, δεν αποτελούν παιδαγωγικά κίνητρα για την απόκτηση της γνώσης. Αντίθετα εσωτερικεύουν την «αποτυχία».

Απαιτούμε κατάργηση όλων των εξεταστικών πλεγμάτων που διώχνουν τα παιδιά από το δημόσιο σχολείο. (Τράπεζα θεμάτων, Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, εξετάσεις PISA).

Λέμε όχι σε τεχνική εκπαίδευση αποσπασματικής κατάρτισης πριν την ολοκλήρωση της υποχρεωτικής 12χρονης εκπαίδευσης, στη μαθητεία της απλήρωτης εργασίας και της υποταγής στους εργοδότες, στο χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων μαθητών – εκπαιδευτικών.

Μείωση της αναλογίας μαθητών/εκπαιδευτικού σε όλες τις εκπαιδευτικές δομές 15/1 έως 20/1. Διπλασιασμός επιδομάτων για κάλυψη αναγκών των λαϊκών οικογενειών και πλήρης δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη των παιδιών.

Καμία κατάργηση- συγχώνευση σχολείων και τμημάτων. Μέτρα για την ένταξη όλων των προσφυγόπουλων στην πρωινή ζώνη των σχολείων (αναγκαίο μόνιμο εκπαιδευτικό

προσωπικό, δωρεάν μεταφορά τους στα σχολεία, ίδρυση ολιγομελών τάξεων υποδοχής και τμημάτων ένταξης).

Έγκαιρη διάγνωση και καταγραφή των ατόμων με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες. Διασφάλιση υποδομών εξοπλισμού και προσωπικού, δωρεάν θεραπείες και στήριξη των οικογενειών τους.

Στήριξη των νέων στις πανεπιστημιακές ή επαγγελματικές σπουδές τους. Ενίσχυση της αποκλειστικά δημόσιας και δωρεάν φοιτητικής μέριμνας. Ανέγερση νέων εστιών-λεσχών σίτισης και χρήση τους χωρίς αντίτιμο, ενοίκιο ή ανταποδοτικά κριτήρια. Όχι ακαδημαϊκά κριτήρια για τις μεταγραφές.

Κατοχύρωση άδειας με αποδοχές σε κάθε εργαζόμενο που θέλει να χρησιμοποιήσει οποιαδήποτε βαθμίδα εκπαίδευσης ή ουσιαστικής επιμόρφωσης

ΘΕΣΗ 4: Εκπαίδευση δημόσια και δωρεάν ενάντια στην εμπορευματοποίηση – ιδιωτικοποίηση.

Η εκπαίδευση απαιτεί γενναία δημόσια χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό (15%), σύγχρονη υλικοτεχνική υποδομή, με βιβλιοθήκες, εργαστήρια, χώρους άθλησης και πολιτισμού, με επιπλέον δομές τόσο για τους πιο αδύναμους κοινωνικά μαθητές, όσο και για τα παιδιά των μεταναστών.

Θέσεις που βρίσκονται **σε πλήρη αντιπαράθεση με τις προτάσεις του ΟΟΣΑ για συρρίκνωση του σχολικού δικτύου, προσαρμογή των εκπαιδευτικών δαπανών στη δημοσιονομική προσαρμογή και την αποπληρωμή του δημόσιου χρέους, και για σχολεία με ιδιωτικοοικονομική – επιχειρηματική λειτουργία.** Κατάργηση της ιδιωτικής εκπαίδευσης και κάθε άλλης επιχειρηματικής μορφής της (φροντιστήρια, ιδιωτικά ΙΕΚ, κολέγια κλπ.). Κατάργηση κάθε μορφής διδάκτρων. Όχι στην εμπορευματοποίηση λειτουργιών των σχολείων, των Πανεπιστημίων και της έρευνας με είσοδο των επιχειρηματιών-χορηγών και μορφές εξυπηρέτησης των κερδών τους (εταιρείες καινοτομίας, πατέντες κ.λπ.). Η εκπαίδευση και έρευνα είναι κοινωνικά αγαθά. Κατάργηση κάθε χρηματοδοτικού μηχανισμού που υπονομεύει το δημόσιο, κοινωνικό χαρακτήρα τους. Αξιοποίηση όλων των ανακαλύψεων τεχνολογιών και πληροφορικής-ελεύθερου λογισμικού στον εμπλουτισμό της δια ζώσης διδασκαλίας, της πληροφόρησης και της επικοινωνίας, όχι ως πεδίο κερδοφορίας των επιχειρήσεων και επιβολής αντιδραστικών μορφών τηλεκπαίδευσης.

ΘΕΣΗ 5: Κατάργηση της αξιολόγησης, μετρησιμότητας, λογοδοσίας στη διοίκηση, στο κράτος, το κεφάλαιο για την εφαρμογή της αντιδραστικής πολιτικής τους

Κατάργηση όλου του αντιδραστικού πλαισίου της αξιολόγησης εσωτερικής και εξωτερικής των σχολείων και των Πανεπιστημίων, της ατομικής αξιολόγησης των εκπαιδευτικών που αποτελεί εργαλείο ελέγχου τους. Όχι στην κατηγοριοποίηση τους, στη λειτουργία της εκπαίδευσης με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, στο κλείσιμο σχολείων, και Τμημάτων, στην υποταγή των εκπαιδευτικών στις κυρίαρχες επιλογές του συστήματος, στη μισθολογική καθήλωση και τις απολύσεις.

ΘΕΣΗ 6: Εκπαίδευση με σχέσεις μόνιμης και σταθερής, δημιουργικής εργασίας, σε όλες τις μορφές της, τόσο στο εσωτερικό της όσο και για τους αποφοίτους της

Κατάργηση των κάθε είδους ελαστικών σχέσεων εργασίας. Οργανικές θέσεις με βάση τις παιδαγωγικές ανάγκες και όχι την ικανοποίηση των δημοσιονομικών κοφτών και πλεονασμάτων. Μονιμοποίηση όλων των χιλιάδων ελαστικά εργαζόμενων στην εκπαίδευση με κριτήριο την προϋπηρεσία και το πτυχίο. Κατάργηση του κανιβαλικού «προσοντολόγιου» Γαβρόγλου. Γενναίες αυξήσεις στο μισθό των εκπαιδευτικών μετά από 12 χρόνια μισθολογικής καθήλωσης και εν μέσω πληθωρισμού και ακρίβειας.

ΘΕΣΗ 7: Εκπαίδευση με επαγγελματικά δικαιώματα στους τίτλους της

Ο τίτλος που θα δίνεται στο τέλος του ενιαίου δωδεκάχρονου σχολείο θα σημαίνει ότι ο απόφοιτός του έχει αποκτήσει εκείνες τις γνώσεις που προβλέπει το πρόγραμμά του και δεν θα χρειάζεται καμιά επιπλέον πιστοποίηση. Το πτυχίο του Δημόσιου Πανεπιστημίου θα ενσωματώνει επαγγελματικά δικαιώματα και θα είναι μοναδικό προαπαιτούμενο για αντίστοιχη εργασία. Όχι στην «αγορά» προσόντων, τίτλων, πιστοποιήσεων.

ΘΕΣΗ 8: Εκπαίδευση δημοκρατική με ελευθερία και εργατικό έλεγχο

Παιδαγωγική ελευθερία και δημοκρατία παντού. Με τον αποφασιστικό ρόλο και δημοκρατία του συλλόγου διδασκόντων κόντρα στο σχολείο των μάνατζερς και των ιεραρχικών δομών υποταγής των εκπαιδευτικών για το σύνολο της εκπαιδευτικής λειτουργίας. Δημοκρατία στα σχολεία και στις σχολές, με πρώτο και κύριο το δικαίωμα της συλλογικής συνδικαλιστικής δράσης και του αγώνα για την προάσπιση και διεύρυνση των δικαιωμάτων των εργαζομένων και της νεολαίας. Καμία αστυνομική παρέμβαση σε διαδηλώσεις, καταλήψεις.

Μια εκπαίδευση που θέλει να «διδάσκει» και να διαπαιδαγωγεί στην ελευθερία και στη

δημοκρατία, δεν μπορεί παρά να τις αποτυπώνει και στη συλλογική διοίκησή του.

Δεν ισχυριζόμαστε ότι το σχολείο μπορεί να αποτελέσει νησίδα δημοκρατίας μέσα στο αυταρχικό, εκμεταλλευτικό περιβάλλον της καπιταλιστικής κρίσης. Αντίθετα, λαϊκά συλλογικά όργανα εξουσίας και επιβολής της λαϊκής θέλησης σε κοινωνικό και τοπικό επίπεδο θα πρέπει να «συναντιούνται» με αντίστοιχα όργανα στο επίπεδο κάθε εκπαιδευτικού ιδρύματος στο πλαίσιο του συνολικού αγώνα για αντικαπιταλιστική ανατροπή της σημερινής κοινωνικο-οικονομικής κατάστασης.

Η Γενική Συνέλευση του σχολείου (με τη συμμετοχή όλων των εργαζομένων του καθώς και μαθητικών αντιπροσώπων) πρέπει να είναι το αποφασιστικό όργανο της λειτουργίας του, με δυνατότητα εκλογής διοικητικών οργάνων άμεσα ανακλητών από την ίδια. Η κατάργηση προσευχών, εκκλησιασμών, παρελάσεων, θρησκευτικών συμβόλων και οποιασδήποτε μορφής ιδεολογικών καταναγκασμών είναι αναγκαίες προϋποθέσεις του εκδημοκρατισμού του δημόσιου σχολείου

Όχι στην πανεπιστημιακή αστυνομία, σε πειθαρχικά και κάμερες. Κατάργηση των Συμβουλίων ιδρύματος και των συμβουλίων φοιτητών, έξω οι μάνατζερς. Καμιά κρατική παρέμβαση στους φοιτητικούς συλλόγους και τα όργανά τους. Πλήρης επαναφορά του πανεπιστημιακού ασύλου, για την ελευθερία διακίνησης των ιδεών και της γνώσης αλλά και για «της γενιάς μας τα νέα Πολυτεχνεία». Καμία διαγραφή φοιτητή, όχι στα όρια φοίτησης και τις αλυσίδες μαθημάτων, στην τρομοκρατία της αυθεντίας και τον αντιπαιδαγωγικό κορσέ της αριστείας.

ΘΕΣΗ 9: Έρευνα γενική και εφαρμοσμένη για κοινωνικές ανάγκες με δημοσιοποίηση των αποτελεσμάτων της

Σπουδές και έρευνα με βάση τις σύγχρονες ανάγκες νεολαίας και εργαζομένων. Όχι στην εμπορευματοποίηση-πατεντοποίηση ερευνητικών προγραμμάτων, που στοχεύει στην ιδιωτική κερδοφορία. Αποκλειστικά κρατική χρηματοδότηση της έρευνας. Κατάργηση κάθε ερευνητικού προγράμματος που αφορά πολεμικές επιχειρήσεις, περιβαλλοντοκτόνα σχέδια, θεωρίες εθνικιστικές, κοινωνικού δαρβινισμού κλπ.

ΘΕΣΗ 10: Εκπαιδευτικοί μαχόμενοι διανοούμενοι της κοινωνικής αλλαγής κι όχι υπηρέτες πολλών αφεντάδων

Η αντίληψή μας για το ρόλο του εκπαιδευτικού ξεπερνά διαλεκτικά, τόσο την αποταμιευτική

αντίληψη για την παιδεία, όσο και τον αυθορμητισμό του παιδοκεντρισμού, καθώς ο εκπαιδευτικός θεωρούμε ότι διαδραματίζει ενεργητικό, κατευθυντήριο ρόλο στην παιδαγωγική αλληλεπίδραση Ο παιδαγωγός δεν είναι απλά ο διευκολυντής της μάθησης των μαθητών, αλλά είναι καθοδηγητής τους στον δύσκολο δρόμο της μόρφωσης και του αγώνα για την κοινωνική και πολιτική χειραφέτηση.

Αντίθετα, στον κυρίαρχο εκπαιδευτικό λόγο, ο εκπαιδευτικός, αν δεν είναι πλήρως απαξιωμένος, όπως όλοι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο, «οφείλει» να λειτουργεί απλώς ως αποτελεσματικός τεχνικός συγκεκριμένων διδακτικών αντικειμένων για την επίτευξη «μετρήσιμων» αποτελεσμάτων, χωρίς να θέτει ενοχλητικά ερωτήματα γύρω από τη φύση του αναλυτικού προγράμματος, το κοινωνικά καθορισμένο περιεχόμενο της γνώσης και τον προσανατολισμό της κυρίαρχης εκπαιδευτικής πολιτικής. «Οφείλει» να επιδεικνύει όλα εκείνα τα επιθυμητά γνωρίσματα που τυποποιούν οι λίστες αξιολόγησης του εκπαιδευτικού έργου να ανταγωνίζεται τους συναδέλφους του και την ίδια στιγμή να αποδέχεται ως κάτι αυτονόητο τον διοικητισμό και την εκπαιδευτική ιεραρχία. Οφείλει, επομένως, να είναι μόνιμα υπό καθεστώς φόβου και να λειτουργεί ως απλός υπάλληλος και παιδαγωγικός διεκπεραιωτής ενός παιδαγωγικού σχεδίου που έχει διαμορφωθεί από το κράτος και τους διανοούμενούς του.

Αντί επιλόγου

Παίρνουμε θέση υπέρ των αναγκών και των δικαιωμάτων του κόσμου της εργασίας, στην **προοπτική της κοινωνικής χειραφέτησης.** Η πρότασή μας συγκρούεται και επιδιώκει να ανατρέψει νόμους και υπερεθνικούς οργανισμούς (ΕΕ, ΟΟΣΑ, ΔΝΤ), κεφάλαιο, κράτη και κυβερνήσεις (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ) που έχουν εφαρμόσει την αντιδραστική, καπιταλιστική αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση.

Αγωνιζόμαστε για σύγχρονη απελευθερωτική παιδεία, που θα βασίζεται στον πλούτο που παράγουν οι εργαζόμενοι, στην αξιοποίηση των σύγχρονων επιστημονικών, τεχνολογικών, πολιτισμικών, καλλιτεχνικών επιτευγμάτων και στις απελευθερωτικές δυνατότητες που γεννούν αν τεθεί στην υπηρεσία της ανθρωπότητας και όχι των καπιταλιστικών κερδών και της αστικής κυριαρχίας.

Βαδίζουμε με το ρεαλισμό των μαζικών, ανυποχώρητων, αποφασιστικών αγώνων τύπου Γαλλίας, μετώπου εκπαίδευσης και εργασίας, που δεν υποχωρούν μέχρι να νικήσουν, ενάντια στον γραφειοκρατικό, εργοδοτικό, κρατικό συνδικαλισμό της συναίνεσης και της υποταγής. Με ισχυρή αντικαπιταλιστική αριστερά που τους τροφοδοτεί και τροφοδοτείται

από αυτούς, που δε φοβάται να συγκρουστεί με το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Απαιτείται μια **ευρύτερη μορφωτική πολιτική,** η οποία θα στοχεύει σε μια κοινωνία όπου η μόρφωση και ο πολιτισμός θα αναδύονται από όλους τους πόρους της και θα μπορούν οι εργαζόμενοι και η νεολαία να τους αξιοποιούν όσο ο χρόνος εργασίας θα μειώνεται υπέρ του ελεύθερου χρόνου. Από τις πολιτιστικές ομάδες στις εργατικές συνοικίες, μέχρι την επίσημη τέχνη και το πρόγραμμα των ραδιοτηλεοπτικών μέσων επικοινωνίας.

Η εκπαίδευση που προτείνουμε μπορεί να συμβάλλει **σε μια ριζικά διαφορετικά μορφωτική πορεία,** αλλά έχει την ανάγκη να θεμελιωθεί σε μια νέα λαϊκότητα, σε μια ριζικά διαφορετική κουλτούρα, η οποία αξιοποιώντας τις υπάρχουσες κατακτήσεις του ανθρώπινου πολιτισμού, θα ανοίγει νέους δρόμους. Με αυτό τον τρόπο κατανοούμε και την «ανοικτότητα» του σχολείου, σε πλήρη αντιπαράθεση με τον αγοραίο καταναλωτισμό, τη λογική της «αυτονομίας» και της φιλανθρωπίας των ποικίλων χορηγών.

Η τοποθέτηση των βασικών σημείων της **εκπαιδευτικής πρότασης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανοίγει νέα ερωτήματα και συγκρούεται με την καθημερινή μας πραγματικότητα. Θέλει να την ανατρέψει κι όχι να τη διαχειριστεί.** Η αντιμετώπιση του σήμερα και η αναζήτηση του αύριο της παιδείας, αλληλο-τροφοδοτούνται. Η μια αναζητά εύφλεκτο υλικό στην άλλη, για να κτίσουν από κοινού τη νέα κοινωνική και εκπαιδευτική απελευθερωτική «ουτοπία» απέναντι στην καπιταλιστική «δυστοπία».

ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση
νεολαία Κομμουνιστική Απελευθέρωση

συμβολή στην πολιτική καμπάνια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ